

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hieraci Presbytero. 316.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ausonio Correclori.

315.

Qui nec favore, nec odio, nec muneribus adducitur, ut ius labefactet, hic meo quidem iudicio & optima est iustitię regula, & incorruptus eorum, de quibus controuersia est, iudex ac disceptator.

Hieraci Presbytero.

316.

Id quod à Daniele dictum est, Deus sapientiam sapiētibus & prudentiam scientibus: prudentiam potissimum quidem de seipso dixit: quoniam Deus non modò regis insomnium (quod ipsemet, qui viderat, ignorabat) ipsi patefecit, sed etiam causam eam, ob quam visum illud ei demonstratum fuerat, & interpretationem. Causa porrò regis consilia erant. Quandoquidē enim, ut vero consentaneū est, ob trophęa supercilium attollebat (ut qui non tantum aduersus alias nationes, sed etiam aduersus Iudęos, qui multis ac magnis, tum in Aegypto, tum in deserto, tum in Palęstina beneficiis auctos sese atque ornatos fuisse iactabant, rem militarem strenuē ac feliciter administrasset) illud secum, ut credible est, agitarat, cum multa imperia extincta perspexisset (nam Assyriorum quoque imperium finem acceperat) an ipse quoque mutationē aliquam subiturus esset. Quocirca consentaneē ipsius cōsiliis atque animi agitationibus visio contigit. Propheta autem ea, quę ipse cum animo suo agitarat, primū ipsi exposuit: ut ab iis, quę certa & indubitata erant, ea quoque, quę ignota & obscura erant, fidem inuenirent, atque interpretata facillē admitterēt. Ad hunc itaque modū rex ea, quę dicta sunt, cōprobauit. Neque enim ex eo duntaxat quòd ea, quę animo voluebat, dixit, coniecturam fecit vera esse quę dicta fuerant: sed etiam id, quod viderat, mente fortasse resumpsit, atque per eorum, quę narrata fuerant, sinceritatem, illud in memoriam reuocauit. Atque hæc quidem hæctenus. Quòd si de aliis etiam hoc dixit, per sapientes, ut mea opinio fert, eos intelligit, qui

Αύσονία κόρρικτοι. πεί.

Ο μήτε χρείπ, μήτε δυσμενεία, μήτε δωροδοκία λυμενόμενος το δίκαιον, ἕτος καὶ ἀείρος ἔσσι τὰ δίκαια κενόν, καὶ ἀδέκαστος τῆς ἀμφισβήτητων κριτής.

Ιέρρακι παρθευτέρω. ης.

Τὸ ρηθὲν τῷ Δαυιδ, Διδέεις σοφίαν τοῖς σοφοῖς, καὶ φρόνησιν τοῖς εἰδοσιν οὐσίαι, μάλιστα μὲν πρὸς ἑαυτὸν εἰπεν, ἐπειδὴ ὁ μόνον αὐτῷ τὸ ἐνύπνιον τῆ βασιλείας, ὅσῳ αὐτὸς ὁ ἑωρακὸς οὐκ ἦδεν, ἀπεκάλυψεν ὁ θεός, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπίων, δι' ἃ ἐδέχθη ἡ ὄψις ἐκείνη, καὶ τῶν σύγκρισιν. ἡ δὲ ἀπία ἡ, τῆ βασιλείας τὰ βελεύματα, ἐπειδὴ γὰρ, ὡς εἶκός, ἀφ' ἑωυτοῖς τοῖς προπαίοις ὁ μόνον καὶ τὰ ἄλλων ἐθ' ὄν ἀριστεύσαι, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἰουδαίων, τῆς πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνθρώπων εὐεργετήσασιν ἔπι τῆς Αἰγύπτου, ἔπι τῆς ἐρήμου, ἔπι τῆς παλαιστίνης, εἰς νόνη, ὡς εἶκός, θεασάμενος πολλὰς βασιλείας σεαυθίσαι. ἡ γὰρ καὶ ἡ τῆς ἀσσυρίων τελευτήσασα, εἰ καὶ αὐτῷ μεταβολή τις γένηται, ἀκολούθως τοῖς γὰρ τοῖς βελεύμασιν ἡ ὄψις γέγονεν ὁ δὲ παρθευτής τὰ βελεύματα αὐτῷ πρὸς τὸν δειγματοῖ, ἵνα ἔπι τῆς ὁμολογημένων καὶ τὰ λαυθανοῖα ἀξιοπύρα γέγονται, καὶ ἡ εὐμενεία εὐπαράδικτος εἴη, ἕτως οὐδὲ καὶ βασιλεὺς κατὰ δέξαστο τὰ λεχθέντα, καὶ γὰρ μόνον ἀφ' ὧν τὰ καὶ ἀφ' ἑωυτοῖς ἔφη, ἐποχάσαστο ὡς ἀληθῆ τὰ εἰρηνηφρα τυγχάνει, ἀλλὰ καὶ ἀεπὸ λησεν ἴσως τὸ φθῆν, καὶ εἰς μνήμην ἔλθῃ τὸ πῶς ἀκρίβειας τῆς καὶ χηθῆτων, καὶ ταῦτα μὲν ἔπι τοσοῦτον, εἰ δὲ καὶ πρὸς τῆς ἄλλων τῆτο ἔφη, σφῆς, οἶμα, καλεῖ τῶν τὸν θεῖον κριταμῆδες φόβον, ἀρχὴ γὰρ σοφίας, φόβος κυρία. εἰδοτάς δὲ οὐσίαι, τῶς πεπαυδευμένους τὸ νόμοι, εἰ γὰρ τῆς εἰδῶλεν

εἰδὼ δὲ τὸν σκοποῦν ἀπάτης, ἔφονται
 δὲ τοῖς ἐρανοῖς χρηστέοις, λήφονται
 τὴν τῆς ἀρρήτων γινώσκον. Δίδωσι γὰρ
 σοφίαν τοῖς σοφοῖς, τετέστι τὴν θεῖαν
 χάριν τοῖς φρονοῦσιν ὀρέγεται. φρόνη-
 σιν δὲ τοῖς εἰδοῖσι σῴεσιν, τετέστι τῆς
 κεκρυμμένην τὴν γινώσκον τοῖς σωετέοις
 ἵπτι τὸν τὰ τοιαῦτα σκοπεύουσιν
 δυνάμειον κραταπέχουσι, ἢ πάλιν
 σοφίαν μὲν τοῖς σοφοῖς ἑαυτὸς ἀγροσι.
 φρόνησιν δὲ, τοῖς σῴεσιν γωρηροσιν,
 ἢ ἢ πωροῦρεσις τὴν χάριν ἑπιπλά-
 σιται, καὶ μὴ τῆς ἀπικλήρωσιν δόξη
 χαλκίσεσται. πωροσ γὰρ τοῖς πωρο-
 σκευαῖς, καὶ ἢ χάρις ἐφίπται. ἢ πάλιν
 ἐπειδὴ πολλοὶ καὶ τῆς ἔξωθεν σοφῶν καὶ
 σωετέοις πωροσθῶσιν τῶ θεῷ κηρύ-
 γματι τὴν ὄντως σοφίαν, καὶ τὴν τῶ
 ὄντι σῴεσιν δρέψασθαι ἡμελλον, τῶ
 πωροσφῆτεσε:

Θεωνι. πζ

Οὐχ ἢ δυνάμει μόνον, ὡ θαυμα-
 σι, τῆς κηρύγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ βίος
 τῆς κηρυχθέντων συμβαίνων τῶ κηρύ-
 γματι, τὸς ἀνθρώποις ἐπιγὰγετο. τίς
 γὰρ ἂν ἐπέειθε ἀνθρώποις ἀλλὰ μὲν
 φραζέσιν, ἕτεροσ δὲ πωροσθουσιν. εἰ
 γὰρ νῦν πολλοὶ ριζωθέντες ἐν τῇ πί-
 στει, ἐκ τῶ βίος τῆς ὑψηλῆς, καὶ
 μόνον ἐσαλεύθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτο-
 πρεμνοὶ ἀνεσάσθησαν. τίς ἂν πωροσ
 τὴν ἀρχὴν μὴ ὄραν πολιτείαν τοῖς
 κηρυχθέντων συμβαίνουσιν ἐπέειθε; καὶ
 ταῦτα κελευόμενος τῆς πατρῶων θεῶν
 καὶ ἐθῶν σκοπιῶν, καὶ πλεῖστον
 μὲν καὶ περὶ τὴν καὶ ἡδονῶν μισσησιν,
 ἀσάσασθαι δὲ ἀκτημοσιῶν καὶ νη-
 φείων καὶ ἀγνείων, καὶ πωροσ καθημερινῶσ
 πωροσκευάσασθαι θανάτους.

Isidorus Diaconus. πη.

Οὐδὲν δυνατώτερον ἀρετῆς, ὡ ὁμῶ-

diuino metu prædiri sunt (principiū enim
 sapientiæ est timor Domini) per eos autem
 qui prudētiam sciunt, eos qui legis cog-
 nitione atque doctrina instructi sunt. Nam
 si à falso idolorum cultu se auertant, ac ce-
 lestia oracula sequantur, rerum earū, quæ
 nulla oratione explicari possunt, sciē-
 tiam accipient. Dat enim Deus sapientiam
 sapientibus; hoc est diuinam gratiam iis;
 à quibus timetur, præbet: prudētiam
 autem scientibus, prudentiam, hoc est ab-
 ditarum rerum cognitionem his, qui pru-
 denter ad eum, qui res huiusmodi patefa-
 cere potest, confugiunt. Vel rursum, sa-
 pientiam quidem iis qui seipfos sapienter
 regunt: prudētiam iis qui prudentiam ex-
 colunt; vt animi inductio gratiam attra-
 hat, ac non Deus velut fortitione quadam
 gratificari videatur. Nam prout se quisque
 præpararit, gratia quoque aduolat. Aut
 rursum, quoniam multi etiā ex iis qui apud
 exteros sapientiæ prudentiæque laude flo-
 ruerunt, ad diuinā prædicationē acceden-
 tes, veram sapientiam ac veram prudētiam
 percepturi erant, idcirco hoc prædixit.

Theoni. 317.

Non prædicationis duntaxat virtus, exi-
 mie vir, sed etiam prædicantium vita præ-
 dicationi consentiens hominum animos
 alliciebat. Quisnam enim alioqui homini-
 bus aliud loquentibus, aliud agentibus fi-
 dem adhibuisset? Nam cum nunc permul-
 ti, actis iam in fide radicibus, ob magistro-
 rum tamen vitam non modò vacillarint,
 verum etiam radicibus euulsi sint, quisnam
 queso sub initium vitam cum sermonibus
 congruentem minimè perspicies ad cre-
 dendum adductus fuisset: idque cum à pa-
 ternis diis ac ritibus abscedere iuberetur,
 atque opes quidem & diuitias, & volupta-
 tes odio prosequi, paupertatem autem &
 inedia & castitatem amplecti, atque ad
 quotidianas mortes sese comparare.

Isidoro Diacono. 318.

Nihil virtute fortius est, vir mihi cognos-